

Какво е историческото и военно значение на този бой, се вижда от следните редове написани в книгата „Балканската Война“. издадена от генералния щаб на Германската армия, въз основа на бележките на тогавашия германски военен аташе към главната турска квартира.

... „Дивизията на Джемал-бей, назначена да прикрива остяплението не удържа позициите си и отстъпи в безумно бѣгство. Съвсѣмъ слабите български части*), които преминаха р. Соуджакъ-Дере, атакуваха авангарда съ такъвъ устремъ, щото нито намѣсата на офицерите, нито съпротивлението на артилерията можеха да спратъ бѣгащите маси. Скоро въ Виза нахлуха тѣлпи отъ деморализирани войници. Артилерията, оставена безъ прикритие, зарѣза затжалитѣ въ калѣта орждия, като откара само предниците“.

„Тѣй, северната турска група, до преди малко настѣпваща съ успѣхъ, сега бѣше превърната въ безкрайна върволица отъ бѣглеци, които замаяни отъ ужасъ, бѣгаха къмъ града. Нѣма нужда да се указватъ успѣхите, които щѣха българите да постигнатъ ако можеха да преследватъ разбития противникъ“.

Чатаалджа и Тарфа

Следъ боевете на 19 и 20 октомврий, полка зае и укрепил висотата западно отъ развалините „Базарджи-кьои“. На 22 октомврий биде изпратена 4-а дружина, заедно съ единъ ескадронъ въ рекогносцироваченъ отрядъ съ задача да заемевисотата около гр. Виза и възобнови скъсаната връзка съ противника. На 23 с. м. на полка бѣ заповѣдано, заедно съ 1 с. с. отделение отъ 6 Артилерийски полкъ да стигне въ гр. Виза, като авангардъ на 3-а Балканска дивизия и чака втора заповѣдъ. Въ града полка стигна къмъ зори на 24 с. м. и се настани на бивакъ.

Дните 25, 26, 27, 29 бѣха прекарани въ постояненъ походъ изъ безкрайната хълмиста пустиня на Странджа-Планина. Бързото движение, лошите пѣтища и дъждовете пречеха на тиловите части за правилното изпълнение на службата имъ по подвоза на хранителни припаси. Полка буквално гладуваше. Мокри до костите, безъ сънъ, изкаляни до уши, хората страдаха много. А дъждовете непрестанно валѣха и разваляха пѣтищата. Войниците бѣха добрали последните трохи отъ сухарните си торби, а отзадъ нищо не идваше. Гладътъ показваше вече своите нозе. Холерата, която върлуваше въ страшни размѣри всрѣдъ отстъпващите азиатски дивизии, се предаде и въ нашите редове. Една тайна неприятелска рѣка, невидима но мощна, се протегна надъ изпитите отъ гладъ фигури на нашите герои. Тази рѣка бѣше по-страшна отъ топовете и покоси десетъ пѣти повече животъ отколкото боевете.

*) 11 пех. Сливенски полкъ.